

Konig

MILABUZA 1975

ІТАР ЧАРНЯЎСКІ.

Мая старонка.

Дзе мая старонка?
Там, дзе поле чыстае,
Дзе вада азерная,
Як крышталі празрыстая.

Там, дзе месяц свеціць
Закаханым у ночы,
Там у дзяўчат-русалак
Сіненькія вочы.

Там пая мне песню
Між лазы крынца,
Што людзей частуе
Сцюдзенай вадзіцай.

Там сябры з маленства,
Белыя бярозы,
Там да Мастра выйшлі
У суме вербалозы.

Людзі там прыгожыя
Тварам і душою,
Родныя прасторы
Там на век са мною

Там усе ўспаміны,
Першае каханне
Да зямлі-матулі
І ранішніх світанняў.

Часам ва ўспамінах
Сноў тыя мясціны,
Сосны на ўзлеску,
Пад вакном рабіны.

РУСАЛКА.

Ранкам у лесе між бярозаў
Толькі раз цябе ўбачыў,
Як зязюля кукавала
І пугач даўно ўжо плакаў.

У туманах, як у аблоках
Ты прайшла ў сукенцы лёгкай,
Захмяліла без гарэлкі,
Ці ўздыхну калі з палёгкай.

Валасы, як лён часоны,
Стан, бы стройная бярозка,
Зачаруе, запалоніць,
Пакахае, уцячэ ў слезах.

Пазабыўшы сон спакойны,
Ні п'тво, ні што не лезе,
Дзе знайсці цябе, русалка?
Дзе вандруеш ты па лесе?

Пашкадуй, выходзь у ранні,
Не хавайся, бо чакаю,
Туманы нас, бы матуля
У чыстым полі прыласкаюць.

Не ўцячэш ужо ніколі,
Сам цябе я зачарую,
А пакуль у полі, у лесе
На цябе шмат дзён палюю.

КАЛЫСКА.

Куды б не ехаў я,
Далёка ці то блізка,
Усюды вобраз твой,
Маленькая калыска.

Удзячны я табе,
Што ты мяне туліла,
У зімні вечар грэла
І казкі мне дарыла.

Спявала песні мне,
Памалу калыхала,
Табе ўдзячны я,
Бо ты ж мяне кахала.

Не дай жа бог,
Маленькая калыска,
Убачыць мне цябе ў агні
Далёка ці то блізка.

НА СМЕРЦЬ БЭМА.

ПА МАТЬБАХ ЖАЛОБНАЙ
РАПСОДЫ Ч. НЕМАНА
НА СЛОВЫ НОРВІДА.

ЯК ЪЛІЗКІ ПАМРЭ,
ШРАЎДЗІВА І ШЧЫРА
ЗЯМЛЮ СЛЯЗМІ
КРОПЯЦЬ...

ПАНЫ У ЖАЛОВЕ
РУКІ ЎЗНОСЯЦЬ,
ЯКІЯ ТРЫМАЮЦЬ ВЯНКІ
З ТЫХ КВЕТАК
ДУХМЯНЫХ,
ШТО ЎПОЛІ
ПАД СОЇЦАМ
КРАСУЮЦЬ...

ІХ ВЕЦЕР ЦАЛВЕ
І ПЛАЧА
З УСІМІ...

ДРУГІЯ ЗБІРАЮЦЬ
СЛЯЗІНКІ,
ШТО З ТВАРУЗРЫБАЮЦІА
ІСКРАМІ СОЇЦА??.

ЛЮДЗІ ДАРОГІ ШУКАЮЦЬ
КАБ З ГОРАМ
РАСТАЦА.
ДАРОГУ ШУКАЮЦЬ,
НЕ ВЕДАЮЦЬ
ТОЛЬКІ,
ШЛЯХ,
ТАК ~~Ш~~ ПАТРЭБНЫ,
ДАЎНО УЖО ПРАКЛАЛІ...

МУЗЫКА.

Спявала над лесам дзесці жалейка,
То смехам зайдзецца, то горка заплача,
Узлятае і падае імкліва да долу,
А потым па хвалях азёрных заскача.
Пяе на ўзрыд аб разбітым каханні,
Аб дзеўчыне стройнай забыцца не можа,
А потым заходзіцца ў смеху вар'яцкім,
Каб плакаць музыку, дык гэта жне гожа.
Была маладзіцца і сінія вочы
І ночы хавалі ад усіх іх каханне,
Былі яны разам, было ім прыемна,
Цяпер хай жалейка пра тое памяне.
Разбіта каханне, у бруд затаптана,
Ці помніць красуня пра цёмныя ночы?
Ці носіць у думках вобраз хлапечы?
Ці мрояцца ей яго цёмныя вочы?
Жалейка плача горка над полем,
Слезы буйныя па твары сцякаюць...
І раптам рагоча ў смеху вар'яцкім.
У адным толькі сэрцы надзеі палаюць.
Музыка не плача, не можа ён плакаць,
Музыка смяецца заўсёды павінен,
Да д'ябла ўспаміны, хай згінуць у цемры,
Засмейся жалейка, іначай загінеш.

УЛАДЗЯ АРЛОЎ.

ВІРГІНІ.

Пад маім вакенцам,
Нібы та багіні,
Ціхай прыгажосцю
Расквілі віргіні.

Вогнішча расклалі,
Быццам бы на сэрцы,
Апалілі смуткам
Блізкай сваёй смерці.

Абляцяць пялёсткі
Калі-небудзь у ранні,
І адчуе сэрца:
Адышло каханне.

І заплача восень
Песнямі гусінамі,
Вчырванее з сораму
Гнуткімі асінамі.

...

Пад парасонам восень ціха крочыць,
І смутку кроплі на галінах дрэў гайдае,
Пражым аспярожна зазірае ў вочы,
Сцюдзёным дожджам сэрца аблівае.

ГЕНАДЗЬ КУЛАЖАНКА.

Бацьку да 48-годзя.

...

ЛЯ невяліччай рэчкі,
ЛЯ невяліччай хаткі
Гуртом браты сядзелі,
Як тыя груганяткі.

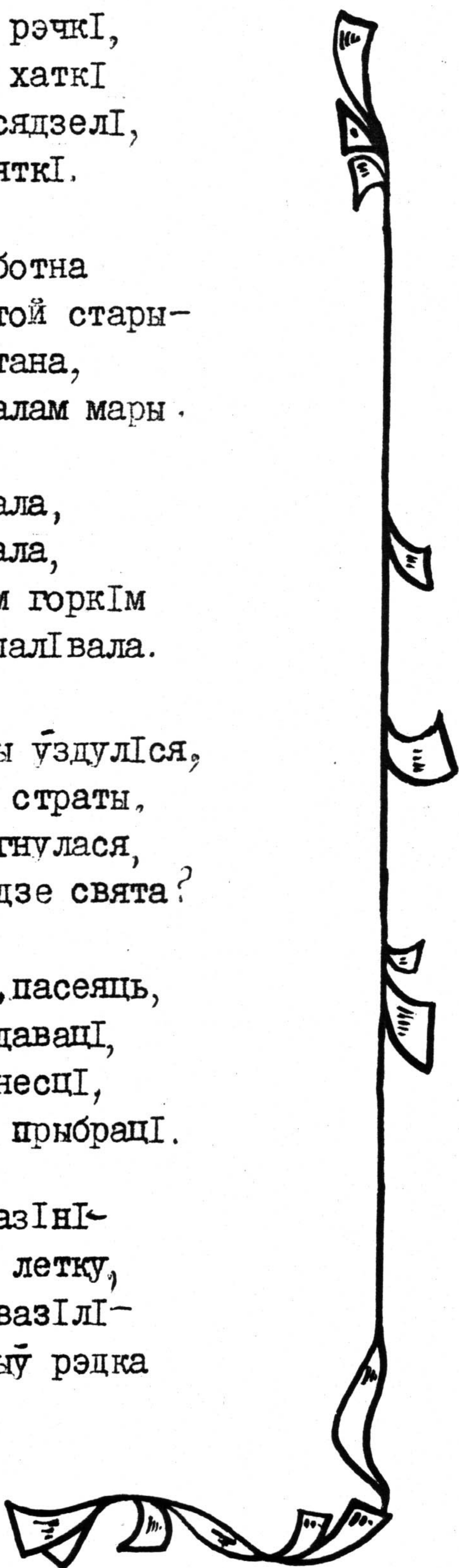
Галодна і турботна
Жылося ў час той стары-
Кашуля ўся латана,
Аб скібцы з салам мары.

А маці шчыравала,
Варыла, шыла, жала,
Слязмі і потам горкім
Хлеб чэрствы палівала.

На бацьку вены ўздудліся,
На працу няма страты,
Спіна дугой угнулася,
Калі ж то прыдзе свята?

Загон узараць, пасеяць,
Той хлеб узгадаваці,
Зжаць, бабкі знесці,
Ды сена ў час прыбраці.

І хлопцы не разіні-
Кароў паслі ў летку,
На дровы лес вазілі-
На гулі час быў рэдка

Зімою ж да навукі
Яныбылі усе здатны,
З яе не зналі мукі,
Хоць шлях у школу ладны.

Так з кнігамі і ў працы
Яны ўсе паўзрасталі,
Сялянскую гартоўку
У жыццё з сабой пабралі

НЕВЯЛІЧКАЯ БАЛАДА.

Я ўспомніў-ноч канчалася,
Бы ў высях таяў дым.
О, як яна смяялася
Світанкам маладым,

Уперад П'янь шальная,
А сэрцу ты зарок,
Кругом зіма стальная,
А ёй ты не прарок.

Без жалю разышліся
Чужыя назаўжды,
І больш не сустракаліся,
І канулі ў гады.

Заснулі крэпка думы,
І клічуць зноў і зноў,
Патрэсканыя вусны,
Падробная любоў.

І сэрца атракалася,
Цябе я забываў,
І з слёзнага кідіха
Блазноту дапіваў.

А міг сумлення спіць
І царствуе віно,
Ну хто гэта глядзіць
У цёмнае вакно.

І новымі заранкамі
Сябе я асляпіў,
І дні пайшлі за днямі,
Жыццё я зноў люблю

Ну хто гэта пужае
Туманнае сваёй,
І моўчкі праклінае,
Жахае наш спакой.

Жыццё пайшло старонкамі,
У цёмным палусне,
І пілі боль мы шклянкамі,
Шукалі свет у віне.

І міль тусяцца цені,
Застылі адышлі,
Я убачыў тым арэлі
Забытыя ў далі.

І вось смяюцца струны,
Заходзяцца з парока.
А ўвогуле ж мы гуны,
Нам не пазбегнуць Рока.

І ўсе чым жыў калісьці,
Я зноўку палюбіў,
Але ж не бачу выйсця
К таму што так любіў.

Кульгавая старуха-
То рока маць глядзіць,
Я даў ёй добра ў вуха.
Мо лепш яе забіць?

...
Мы збеглі з тлума гарадскога,
Мы ад нуды ў лес пайшлі,
Мо, каб знайсці ўспамін былога,
Ці ўспомніць колеры зямлі.

Алес маўчаў у цёмнай ночы,
А ён здзіўлены мо зусім:
"Што ім патрэбна сярод ночы"?
І ціха дол расой слязіў.

І мы пры^ціхлі зразумеўшы,
Што мы прыйшлі ў спакой зямны,
І клопат дзённы адгрымеўшы,
Таксама кануў у сон лясны.

Так мы і леглі на палянцы,
Між намі вогнішча-жаўток.
Ах, вы навукі галадранцы,
Наліце ж мне віна глыток.

Наліце ж, не шкадуйце гары,
Наліце п'янь у Вашы лбы,
Дзе ўжо даўно пазніклі мары,
Дзе д'ябал ставіць нераты.

Мы ж збеглі з тлума гарадскога
Мы ж ад нуды ў лес пайшлі,
Мо каб знайсці ўспамін былога,
Ці ўспомніць колеры зямлі.

...
Бліскавіца да зямлі прыпала ніца,
Заігралася ў далях і спынілася ў вачах.

Ты ж спуджоная была. Позірк з неба адвяла,
І сказала: "Мо пайшлі бо туманы заляглі".

Ну і што. То сум залег, мо бяды зямной пралог,
Мо то к зелкам ідзе раса, а мо божа то сляза.

...

Вось зноў глядзіць глухая ноч,
Стамлены ветрык стыне ў садзе,
Я не шукаю больш тых воч,
Такіх лагодных, жорскіх у здрадзе.

Світанак урэшце наступае,
А я стаю ўсе ля акна,
Зямля ўсю шэрасць фарбау мае,
Яна мне шэпча: "Усё мана".
Світанак урэшце наступае.
А ён ўсе фарбы здрады мае,
А ён прыдзе і прыдзе боль,
І будзе воўкам зыркаць голы.

Зямля ўсе фарбы здрады мае,
Яна шарэе ў мроі дум,
Калі світанак наступае,
Агнём пякучым кроча сум,
Зямля ўсе фарбы здрады мае.
І не шуміць у зяленым гаі,
І не заве ўжо больш увысь,
Яна крычыць бядой залісь.
Каб вочы вылезлі з вачніц, каб
Каб не хацеў валос начніц,
Ты выкінь думкі аб святле,
Бо ты Існуеш у жалбе.

Зямля ўсе фарбы здрады мае,
Яна цябе бядой люляе,
Яна цябе зусім не любе
І толькі сум цябе галубе.

Зямля ўсе фарбы здрады мае,
Яны выходзяць незнарок,
І гіне воч святых зарок.

ЭДВАРД ЗАЙКОЎСКІ.

ГІМН РОДНАЙ БАЦЬКАЎШЧЫНЕ.

ДЗЕНЬ ДОБРЫ, ЛЯСНЫЯ ПРАСТОРЫ,

ДЗЕНЬ ДОБРЫ, КРАСУНЯ-ЗЯМЛЯ.

ХАЙ СВЕЦІЦЬ ВЕК ЯСНЫЯ ЗОРЫ

І МІРНАЯ РОДЗІЦЬ РАЛЛЯ.

І БУДЗЬ БЛАСЛАУЛЕНА НАВЕКІ

ПАХ П'ЯНЫ РАСКОШНЫХ ЛУТОЎ,

ПРАЗРЫСТЫЯ СІНІЯ РЭКІ

У АБДЫМКАХ СВАІХ БЕРАГОЎ.

ДАЙ ПРЫПАСЦІ, ЗЯМЛЯ-НЯВЕСТА

ДА ТВАІХ ГРУДЗЕЙ-КУРГАНОЎ

ДЗЕ РАМОНКІ БУЯЮЦЬ ПЯРЭСТА,

ЯК УЗОРЫ ТВАІХ ДЫВАНОЎ.

ДАЙ ПРЫПАСЦІ, ЦЯБЕ МАЛЮ Я,

ДА ВАЧЭЙ ТВАІХ-СІНІХ АЗЕР.

О КАХАНАЯ, Я ЗАЦАЛУЮ

УСЮ ЦЯБЕ ПАД СВЯТЛОМ ТВАІХ ЗОР

І НІКОГА НЯКАЙ НЕ ЗДЗІЎЛЯЕ,

ТУМАН БЕЛЫ АД ЧАРАТФУ,

ТО МАЯ БЕЛАРУСЬ НАКІДАЕ,

НА СЯБЕ ЦІХАЙ НОЧЫ ФАТУ.

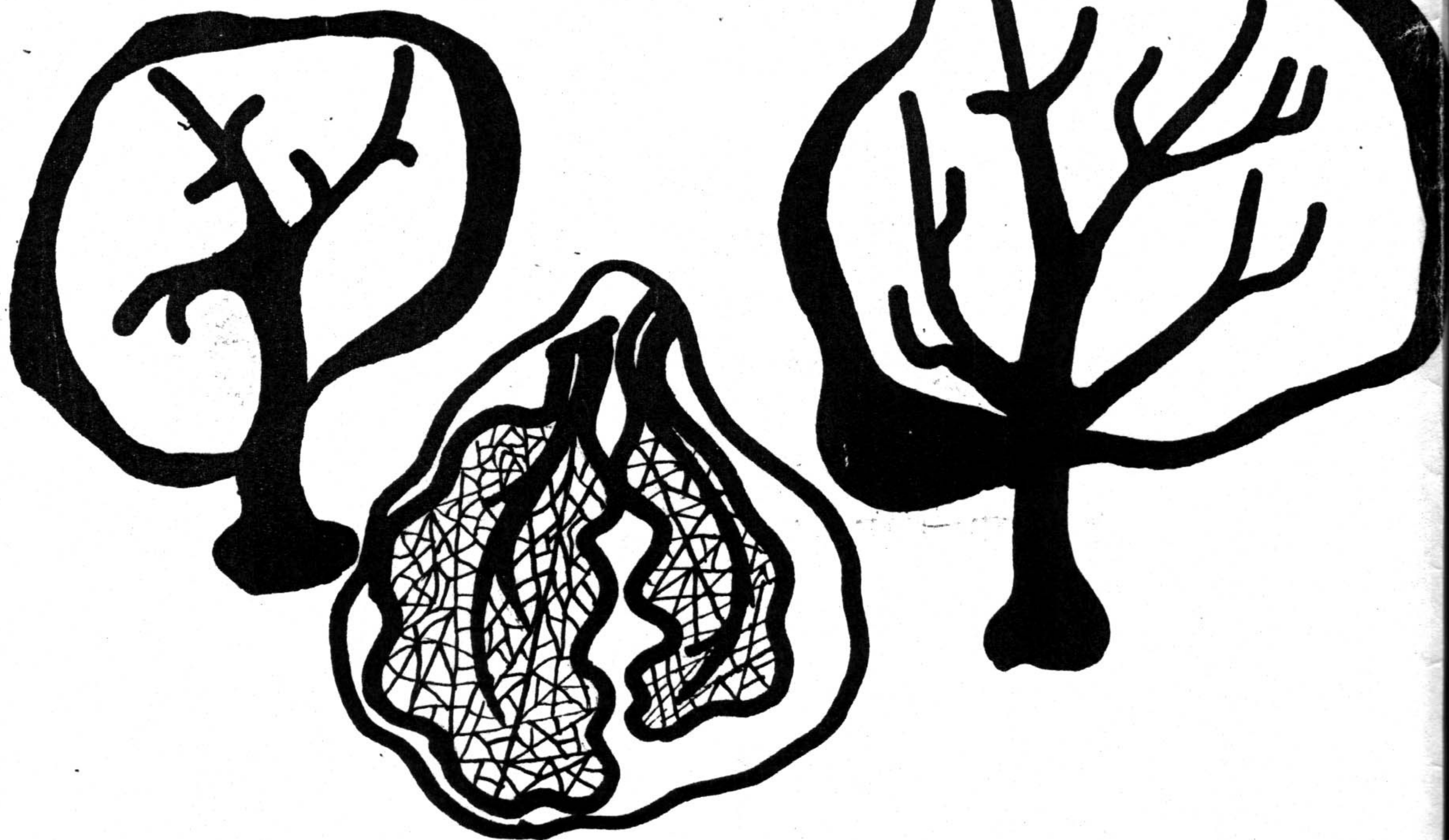

...
ПАЛІ, ПАЛІ, СЦЮДЗЭНЫЯ РОСЫ
НА ЯДВАБЛІМЯМЯККІ МУРОГ,
І ПАВІСЛІ ЗЯЛЕННЫЯ КОСЫ
БЯРОЗ ТОНКІХ ЛЯ ДАЛЬНІХ ДАРОГ.

А ДУБЫ ШАЛЯСЦЯЦЬ, НЕ ЗМАЎКАЮЦЬ
ПРА СУРОВЫЯ БЫЛІ ВЯКОЎ,
МОЖА ЧАСАМ ЯНЫ ЎПАМІНАЮЦЬ
ШЭПТ ЗЛАВЕСНЫ СІВЫХ ВЕДЗМАКОЎ.

МОЖА ЧАСАМ ЯНЫ ЎСПАМІНАЮЦЬ
БЛЯСК ГАРАЧЫ КУПАЛЬСКІХ КАСТРОЎ
І ВЯНКІ, ШТО ПА РЭКАХ СПЛЫВАЮЦЬ—
ТАЙНЫ ЦЁМНЫЯ ЗМРОЧНЫХ БАРОЎ.

ШАЛЯСЦЯЦЬ ДУБЫ ПРА КАХАННЕ,
ШТО ЗАГУБЛЕНА ТУТ КАЛІСЬЦІ,
І ТАЕМНА КАЛЫША ЗМЯРКАННЕ
ДУМАК ІХНІХ ЗЯЛЕНАЕ ЛІСЦЕ.

ЭДВАРД ЗАЙКОЎСКІ.

/Каб парадаваць дзетак, Эда Зайкоўскі
напісаў верш, які раіцца спяваць ма-
ленькім дзецям на нач замест калыхан-
кі. Тады вашы дзеці вырастуць мужнымі/

...
У вузенькіх вулках старага Мінска
Ціхія цені блукаюць ноччу,
У вузенькіх вулках старага Мінска
Свецяцца ноччу панурныя вочы.

Злавесна грываць па бруку касцямі,
Лядзяшчы смех знянацку гучыць,
З лехаў падземных Ідуць не гасцямі,
Душам хоць Іхнім пара І спачыць.

Кожнае ночы шкІлеты блукаюць,
У поўнач спраўляюць яны карагод,
Бягуць з нецярпеннем, бы нешта чакаюць,
Бягуць ад таемных Свіслачы вод.

Месячнай наччу яны тут блукаюць,
Кожны акраец празрысты трымае,
Той ледзяністы акраец шынкуюць
Зубы Іх-жорны, й хруст тут вітае.

Тут І музыкі Іхнія граюць,
Цэрбар Ім тут падывае ў тон,
Тут мерцвякі мерцвякоў абдымаюць,
ШкІлетаў танцуючых чуецца звон.

ЮРАСЬ БАНДАРОВІЧ.

...

Хто жыў калісьці, хто цяпер жыве
І той, хто прыдзе, калі нас не стане—
Шчасліўцы, бо без-пройгрышы білет
Чорт знае дзе, за што мы атрымалі.

І вось мы ходзім, мы на свет глядзім,
Крыху даём, а больш у рукі цягнем,
І забываем, што жыве-адзін
З мільена, можа нават і з мільярда.

Ну хто падлічыць, колькі трэба дзён
І колькі акалічнасцей бясконцых,
Каб не хто іншы, менавіта ён
Упершыню з зямлі ўбачыў сонца.

Схаваўшы ў кішэню дакумент
Адзін вясну за зімкай сустракае.
Яго і пішам-іншых жа на ўме
/ Як кажуць матэматыкі / трымаем.

"Ат, што адзін-лічыць нулём яго!"
Ды можа й я з паэтам згодны, дружа,
Але ж хапае часам аднаго
Дабром ці злом зямлю ўсю ўзрушыць.

Ці мала іх—"самотных" бачыў свет,
Утануўшых ў брудзе, зайздрасці і злосці,
Разбэшчанасці, лютасці—іх след—
Цвік, закалочаны ў Хрыстовы косці.

А недзе з нашым побач іншы свет
У часе на адлегласці імгнення.
І можа той, другі ў ім жыве,
І можа ў яго чыстае сумленне?

...

У кніжнай шафе, сціснута у тамах
Аповесць год, ~~якія~~ якія ўжо мінулi...
Мне раптам нагадала сапрамат
Жыццё ўсіх тых, што ў зямлі паснулi.

Пра гэты сапрамат я чуў не раз,
Як пра даволі хітрыю пачвару.
Чуў, не адзін студэнт у ім паграз
І каб ён праваліўся, пэўна, марну.

Вось нехта ўжо раскрыў цікаўны рот:
"Дык сапрамат жа-лічы, мінусы там,
А тут- жыццё, усё людзі, усё народ?/"

...мы з вамі зараз ~~кажам~~ "жыць" і "жыта"-
А колькі біліся на смерць, не на жылот
І колькі іх было на смерць забітых!

Чаму ж жывуць тады нашчадкі тых-
Прайшоўшых балі груганоў на полі,
І вочы рэжучы атрутны дым
І чарапы на змрочным частаколе?

Бо самы моцны ў свеце Мінерал
Як небарака не ўпіраўся рогам,
А страціўшы адзін, другі крышталь
Знікаў зусім, нібы пракляты богам?-

Не згінуў пэўна чалавечы род
У бурлівых хвалях рознае напасці
Бо умеў не толькі свой набіць жылот-
Дзе трэба-й галаву сваю пакласці.

Бо, часам, нат стаміўшыся і жыць
І абуджаючы ўвесь свет праклёнам
Адчайным крыкам хворае душы-
Супраціўляўся розным там "шалёным".

...

Калі лічыць чарговы стаў вар'ят
Сябе героем/ўзяўшы ўладу ў рукі/
Напомніце яму пра сапрамат-
Бо ёсць такая мудрая навука.

...

Солнца красного диск-свет багровой крови,
Ты со мной хоронил мою песню любви.
Я стоял как слепой над могильным холмом,
Мне она уж сказаць не могла ни о чем...

Этот красный закат точно атомный свет,
Зачеркнувший мечты молодых ее лет.
Я лицо закрывал от проклятых лучей;
Обжигали они все сильнее и сильнее.

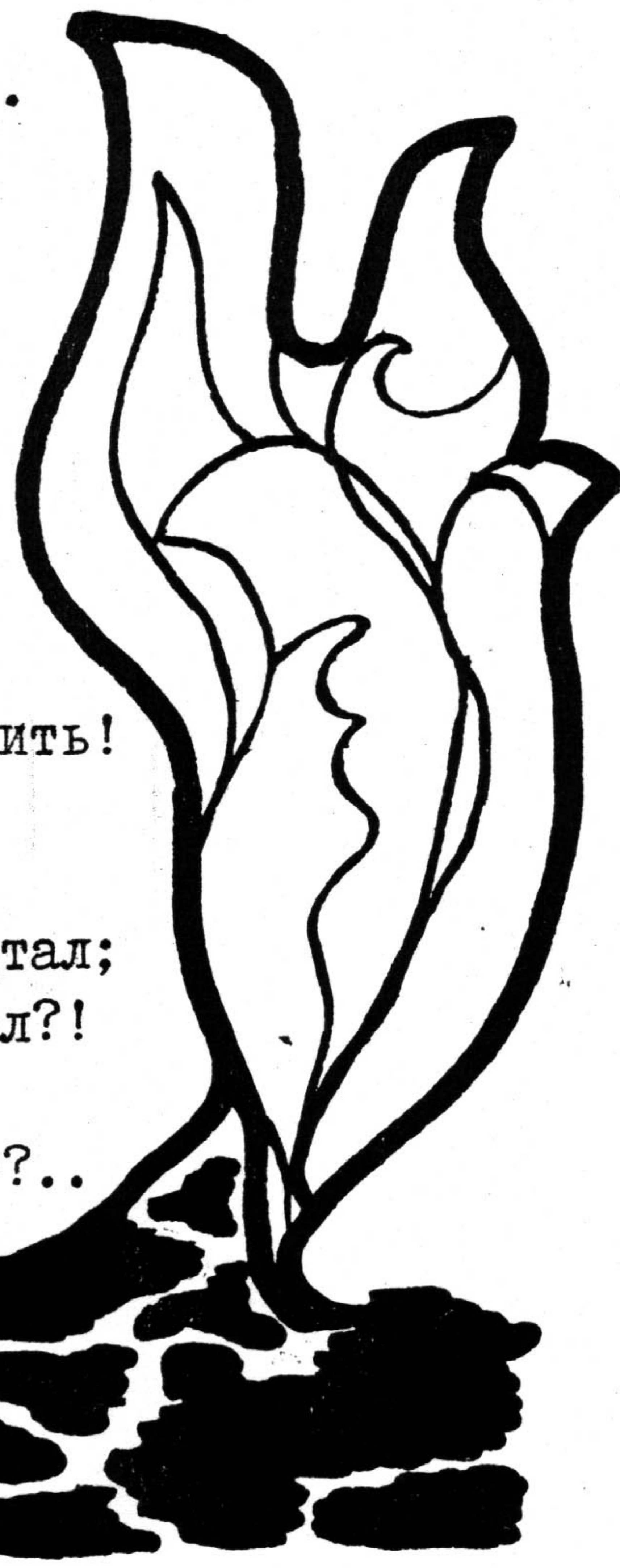
Хиросимы никто сосчитать не успел
Искалеченных душ, искалеченных тел.
Утром тем на зоре люди гибли в огне,
Но имен их никто не писал на стене.

Двадцать лет над тобою возле худеньких плеч—
Лучевая болезнь словно поднятый меч,
И подкралась она как убийца в ночи,
Чтобы дунуть в огонь потухавшей свечи.

Я не плачу... Зачем? Слезы—это пустяк.
Лишь до боли сжимаю руку я в кулак;
Научилась земля терпеливою быть—
Она может убийц слишком долго носить.

Чтоб никто никогда больше не погибал
Я бы бомбу еще на планете взорвал,
Трупы подлых убийц будут кровь свою пить!
Суждено им всегда последними быть.

Человек, как земля ты бесчувственным стал;
Разве ты никогда в сердце боли не знал?!
Почему у тебя пальцы рук не дрожат,
Когда видишь вдали этот красный закат?..

ПЕСНЯ ПИРАТОВ.

На себя мы принимаем пену волн,
Нас швыряет словно щепку от бортов.
Каравелла наша будто утлый челн
В этом мире где не видно берегов.

Как котят грозит она всех утопить,
И ныряет вниз высокая корма;
Заеваешься-и будешь рыб кормить
Среди прочего подводного дерьма.

Ром зальет истрах в груди и в горле сушь-
Наливаем наши кружки до краев!
Завтра ж утром мы сорвем изрядный куш
С загулявших в море пенистом купцов.

Пусть штормит ,зато свободы здесь полно;
Нет жандармов,далеко до королей.
Это царство все до капли нам дано,
Называют нас не зря грозой морей.

Вас, живущих на чахоточной земле,
Смертьне может раньше срока погубить;
Мы же с илом будем на челе,
Иль на реях трупы наши будут гнить.

Позабыли мы про дом родной и мать,
Мир отверженных- вот родина для нас,
И мы раньше чем к всевышнему попасть
Черту душу продаем по сорок раз.
Да,мы грабим,да мы многим глотки рвем,
Да,для каждого из нас уж есть птля,
Грешной жизнью мы преступников живем,
Но грешней в сто раз проклятая земля.

Ветер с громким треском снасти рвет,
Ром кончается,а шторм еще сильней,
Если нас в пучину моря унесет,к
Клад на острове останется ничей.

Но вовек шального духа не убить,
Мы с покойным сердцем можем умирать;
Наши тени будут по морю бродить
И не праведные деньги отбирать.

...

Лампы уж погасли в доме
Электрического света,
Я сижу в немой истоме с сигаретой
С сигаретой, с сигаретой.

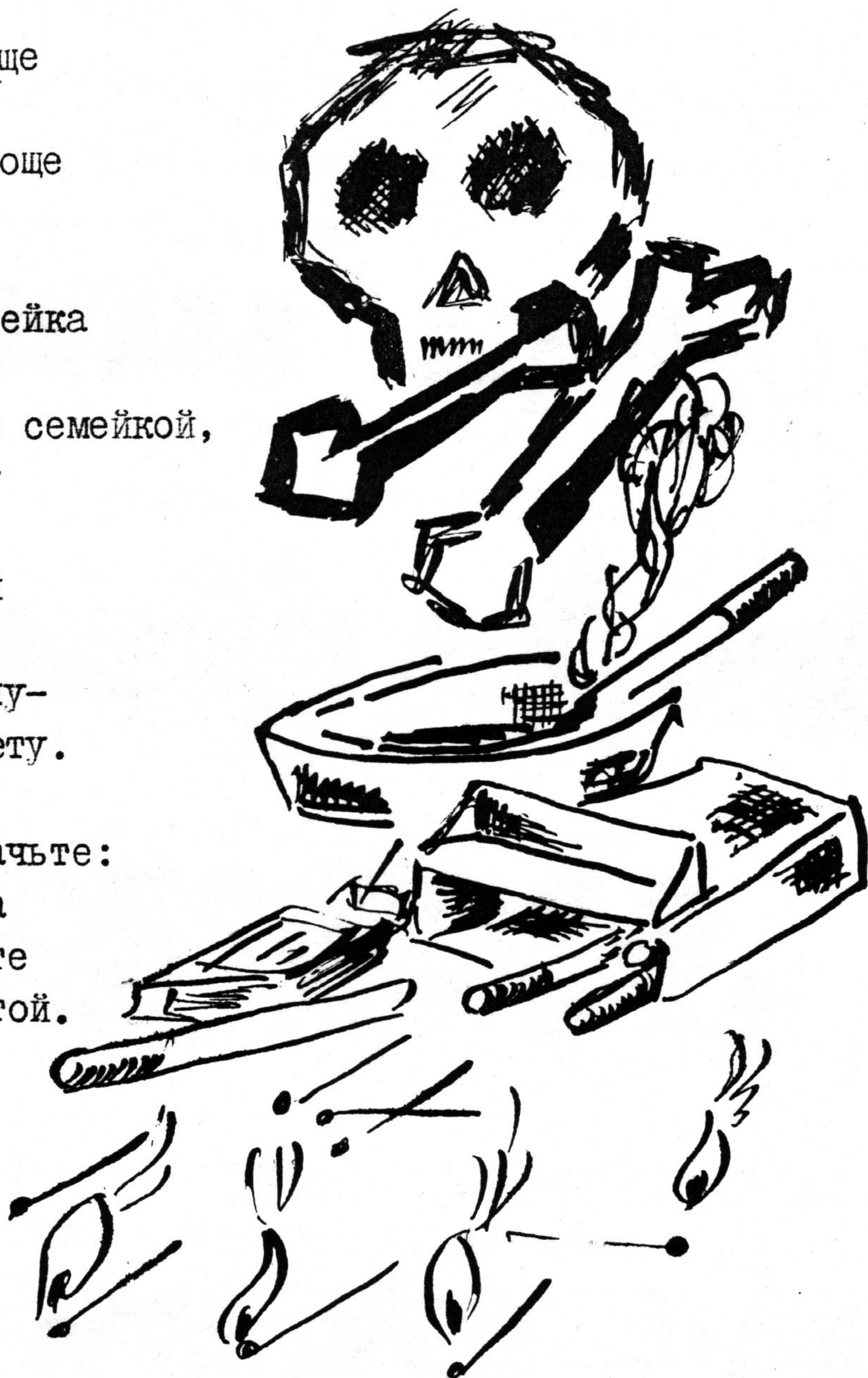
Мне безмолвие как голос
Убегающего лета
И как свежий, спелый колос
Сигарета, сигарета.

Ждет меня в дубовой роще
Изумрудная карета
Скроюсь яко тать я в роще
Со своею сигаретой

Только пуля пусть злодейка
Из немого пистолета
Даст проститься мне с семейкой,
Докурить даст сигарету

О, потомок ты не драпай
От красивого скелета
Не снимай свою ты шляпу—
В зубы сунь мне сигарету.

Дамы в кубриках, не плачьте:
Моя песнь еще не спета
Вон взгляните—я на мачте
Со своею ~~сигаретой~~ сигаретой.

ХРОНІКА ПАДЗЕЙ.

...

Непадрыхтаваны чытач часта са з дзіўленнем можа бачыць вядомага паэта Эдварда Зайкоўскага ў ваколіцах будынка Саюза пісьменнікаў. Цяжка адказаць, што ён там робіць і чаму ў яго такі сумны выгляд.

...

Уладзя Арлоў нядаўна атрымаў літаратурную Прэмію Імя Генадзя Кулажанкі. Як стала вядома, прэмію ён атрымаў за нізку вершаў ахвяраваных Г. Кулажанка.

ЦІКАВА ВЕДАЦЬ.

Літаратурная прэмія Імя Г. Кулажанкі устаноўлена ў памеры 3руб. 62кап./3 коштам посуду./

ЗАБЫЛІСЯ АДСВЯТКАВАЦЬ

22 лістапада 1974г. літаратурная грамадасць забылася адсвяткаваць у 26-годдзё з дня нараджэння Джона Галяка.

ДВОЯВЫ.

За здароўе аўтараў рэдакцыя адказнасці не нясе.

...

Уладзя скончыў псіхалагічна-фізіялагічную драму "Гліст-нігіліст" ~~На~~ жаль гэты твор не хутка ўбача сцэну.

ТАВЕДАМАЕНІНЕ

Міхась Крыніца часта бывае за мяжой.

3-ЗА МЯЖЫ.

ПАМІЖ НАМИ

КУРЫЦЬ КАРДІНА,

КРОПЛЯ НІКАТЫНУ ЗАБІВАЕ
МІХАСЯ ЦАРНІЛОВІЧА.

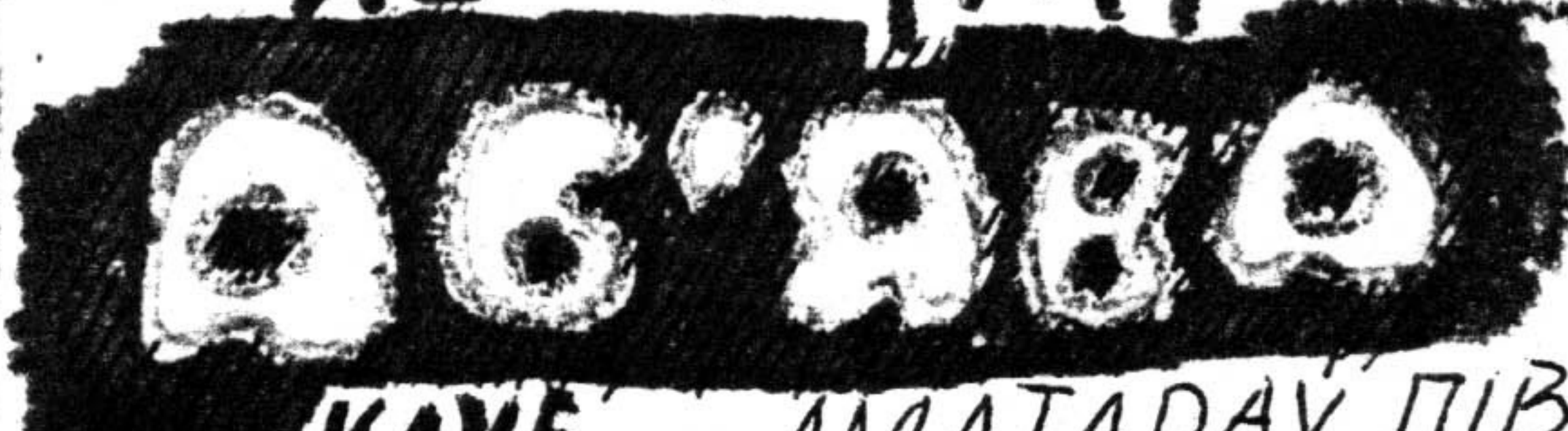
НІШТА ДЖ, ГАЛЯК НІЧОГА
НЕ ПІША.

КУДЫ ЗІКАЮЦЬ АДПУЩАЮЦЬ
ГРАХІ.

ПАЛІЯТ НА НАШ МАНЕР.

30. XI. 74 ДЖ, ГАЛЯКУ ЎСМІХНУУ-
СЯ ЛЁС. ЯК ВЫСВЕТЛІЛАСЯ, ГЭТА
БЫЛА ІРАНІЧНАЯ ЎСМЕШКА.

НЯДАЎНА Г. КУЛАЖАНКА ЎЗЯЎ
"АДНУ З ПЕРАШКОД" І ПАСТАВІЎ
ЯЕ ПЕРАД УЛ. АРЛОВЫМ.

КЛУБ "АМАТАРАЎ ПІВА"
ПРАВODЗІЦО НАБОР НА
КУРСОІ.

АДМІНІСТРАЦЫЯ
КЛУБА "А. П."

Хроніка падзей.

ЗА ПАВОДЗІНЫ, НЕ ВАРТЫЯ ЗВАННЯ ЛІТАРАТАРА, ДЖОН ГАЛЯК БУДЗЕ ВЫКЛЮЧАНЫ З САЮЗА ПІСЬМЕНІКАЎ "МІЛАВІЦЫ".

СЯБРОЎСКІ
ШАРЖ
І. ЧАРНАЎСКАГА.

Арлоў-Вялікі
Кладуць
дэкіх
шарж. Нездарма з'яўляецца
іншым уладальнікам
міі ім. Г. Кулажанкі.

Неяк Максім Багдановіч сказаў пра літаратурныя пераклады, што яны вельмі падобныя на жанчын: калі прыгожыя, дык на верныя, калі верныя дык не прыгожыя. Уладзя ў жанры перакладу дасягнуу вышынё-яго пераклады і не прыгожыя і на верныя.

Нядаўна адзначаўся дзень нараджэння пісьменніка Здварда Зайкоўскага. Яго знаемая Эмеля Б./гл. "МІЛАВІЦА" №1/ падаравала яму раскошныя рогі на падстаўцы.

Старонкі гісторыі.

УСПАМІНЫ АБ СУСТРЭЧАХ З ПІСЬМЕНІКАМ Г. КУЛАЖАНКАМ.

Аднойчы я пайшоў на вуліцу да бочкі
выпіць піва. У натоўпе мне сустраўся Г. Кулажанка. Ён прапасаў у мяне 24 кап.

На кварту піва.

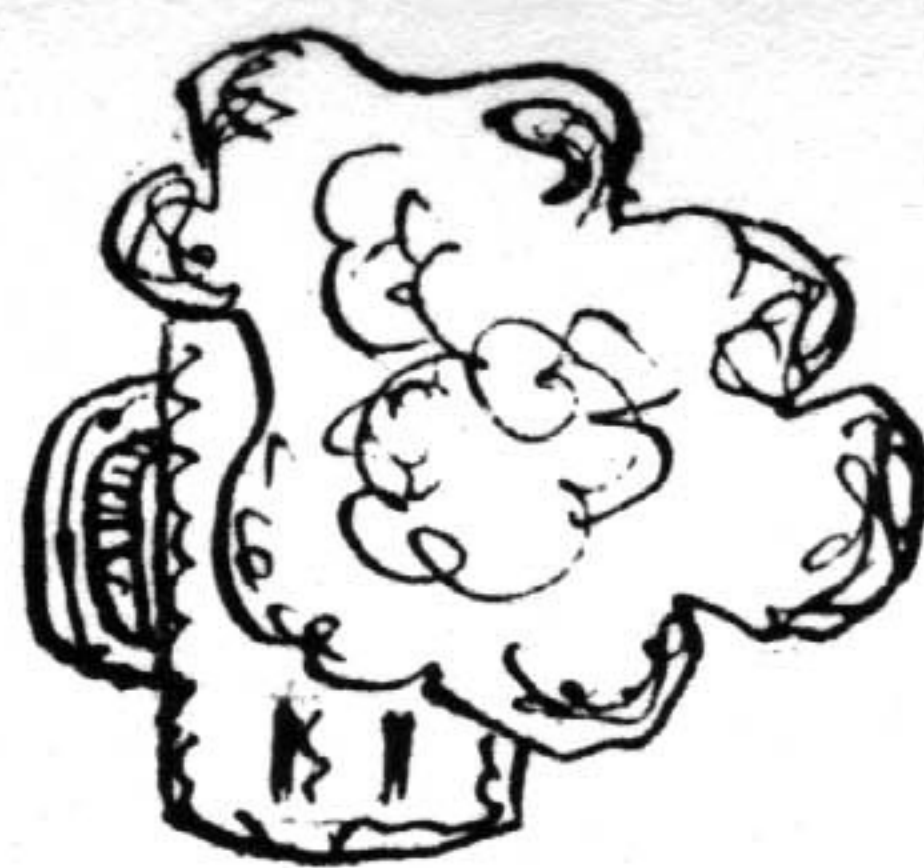
Такім ён назаўжды застаўся ў маёй памяці.

/Уладзя Арлоў,/

Літаратурны
куточак
"Хроніка"

Я глядзеў на цябе,
І даўся акуркам.
Паглядзеўшы ў мой бок
Абазвала прыдуркам.

Арлоў - чалавек з вулічнай літары А.

Хто з Вас, паважаныя чытачы, не піў піва? Яго любяць усе. Ця сабе, як бы мы жылі без піва. Нездарма піва займае так месца вакол нас. Гэта і творчасць Літаратараў:

Сэрца маё гарачае,
Згарыш ад жыцця, няйначай.
Хаваць цябе не бяруся—
Памерці без піва баюся.

Гэта прымаўкі, якія народ нёс у сэрцы стагодзі: "Рыбакі лавяць і злавілі рака...—/Безумоўна піва рыхтаваліся піць./

Вобраз піва знайшоў адлюстраванне і ў народных прыкмет піва там і Г. Кулажанка. І новы аўтамабіль названы ў гонар "Жыгулі". Піце піва, паважаныя таварышы, яно не падвядзе!

СА СЛОЎНІКА ЛІТАРАТАРА.

Даследаваннямі тэарэтыка і гісторыка піваізма Юрася Банда высветлена, што пісьменнік Уладзямір Арлоў ужывае ў сваёй творчым звыш ста памяншальна-пачотных сінонімаў да слова піва. Ся "Півушка зялёнае", "Лідскае" і "пойдзем вочы залем". Багатая і шматгранная мова Уладзі.

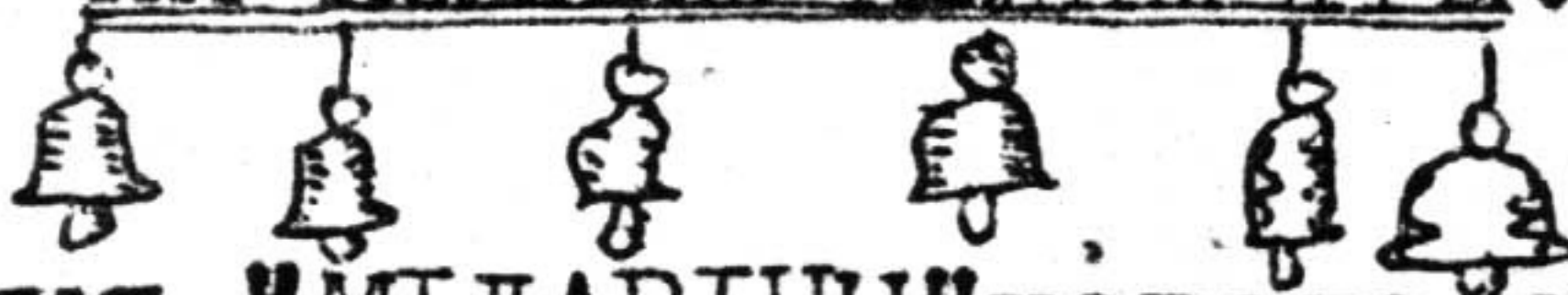
ЗНОЎ ПРА ПІВА.

4 "ЛАДА" — новы гатунак "ЖЫГУЛЕЎ".

НА КОЖНЫМ КІЛАМЕТРЫ.

Нядаўна рэдакцыя "МІЛАВІЦЫ" наведала з сяброўскім візітам і на кожным кіламетры з вокнаў цягніка ляцелі бутэлькі з-пад

**Фіры аўтары МІЛАВІЦЫ МЕЛІ ГОНАР
СФАТАГРАФІСТАНА НА ВЕЖЫ ГЕДЫМІНА
НА СОНЕ ВЯСНІКІ ТУМАШУ.**

Да чухі! чухі! чухі!

ПАВЕДАМЛЕННЕ.

Чытачам паведамляецца, што ў 1973г. была ўстаноўлена літаратурная прэмія Імя Г.Кулажанкі.

З ПАЛАЗЭННЯ АБ ПРЫСУДЖЭННІ ПРЭМІІ.

§212. Прэмія прысуджаецца аўтарам, якія ў сваёй творчасці адлюстроўваюць жыццёвы і творчы шлях Г.Кулажанкі.

§362. У выключных выпадках прэмія прызначаецца за творы, якія не датычацца асобы Кулажанкі, але датыахвяраваны яму.

§412. Камітэт па прысуджэнню прэміі Імя Г.Кулажанкі ўстаноўлены ў складзе:

МІ.Г.Кулажанка.

Як стала вядома І-ня тры прэміі, кожная ў памеры Зр.62кап. атрымаў сам Г.Кулажанка за нізкі вершаў:

1. Ці знайду я сёння грошы.
2. Галава, бы бом гудзіць.
3. Мо ўжо на сёння годзе.

P.S. АБО , ЯК МІЖ ІНШЫМ.

Да нас дайшлі чуткі, што Юрась Бандаровіч у мэтах атрымання прэміі працуе над трылогіяй "Яго ведалі толькі ў твар"

МАЛЮНАК ЗРОБЛЕНЫ З НАТУРЫ.
МАСТАЦКІАФАРМІЦЕЛЬ АЛЬМАНАХА
І.ЧАРНЯЎСКІ ПАДГЛЕДЗЕУ Ю.БАНДАРО-
ВІЧА ПРАЗ ЗАМОЧНУЮ ШЫБІНУ У
ЧАСЕ ЯГО ПРАЦЫ НАД ТРЫЛОГІЯЙ.

Прачуўшы аб устанаўленні прэміі малады паэт Ігар Чарняўскі 1-га лістапада прынёс на хату Генадзя нізку вершаў прысвечаных яму, і прасядзеў у сталага майстра пяра пакуль той не быў вымушаны згадзіцца ў майстэрстве аўтара. Але прэмія прысуджана не была. Так як Генадзь паспеў у гэты дзень прысудзіць сабе прэмію за с^с І лоты наперад.

Як стала вядома маладому паэту ~~Філю~~ Ігару было ўсё роўна

Адзін з вершаў Ігара Чарняўскага вылучан^ы на прэмію за сакавік.

Генадзю Кулажанка.

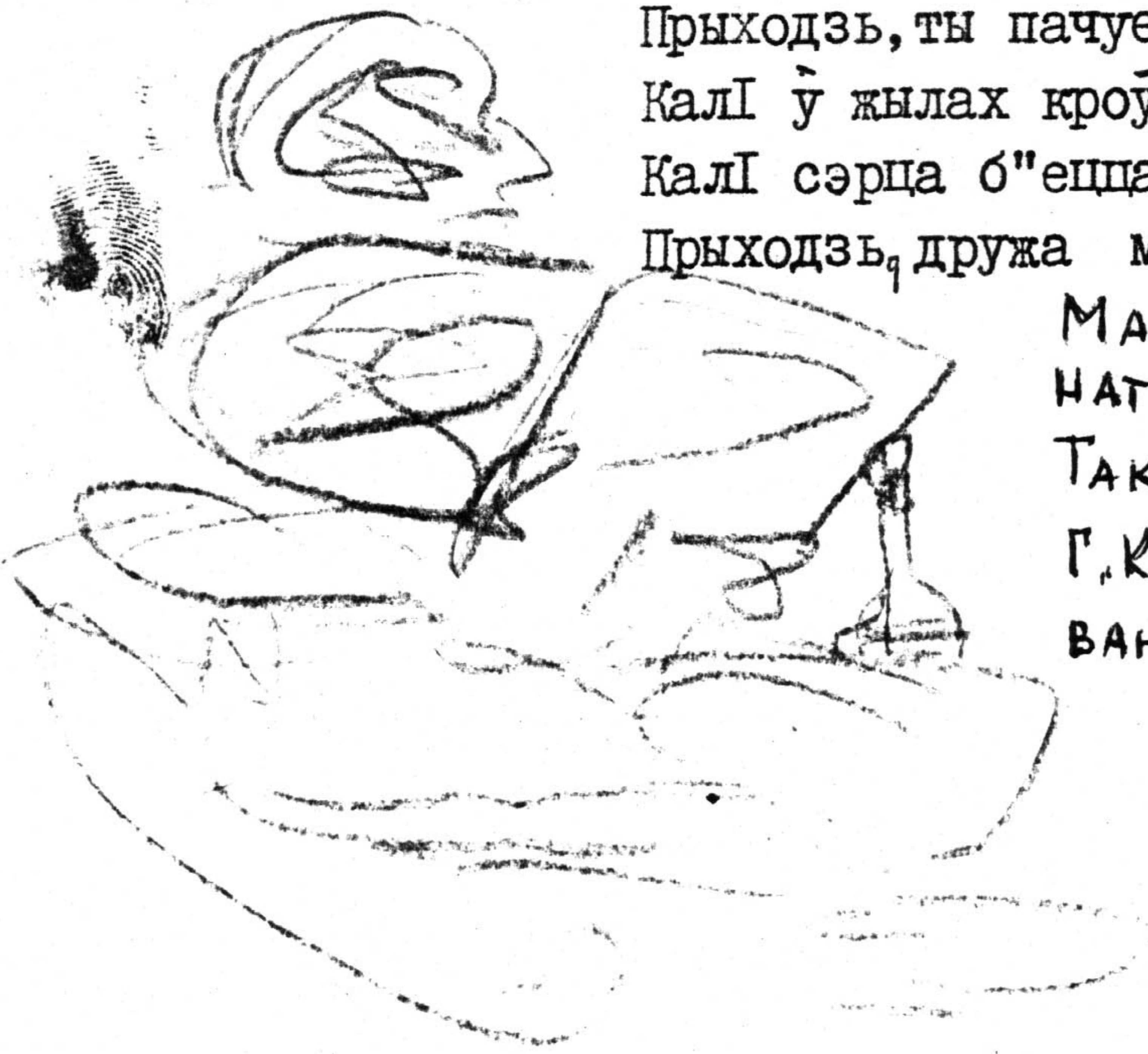
Як толькі пачуеш нудоту,
Прыходзь да мяне ў любы час
Мы разам адгонім ахвоту
На словы, на смагу ўраз.

Прыходзь, дружа мілы, не грэбуй,
Кілішак, другі ў момант з нас
Адкіне настрой недарэчны,
Што ценем кідае падчас.

Прыходзь, ты пачуеш, як добра,
Калі ў жылах кроў не вада,
Калі сэрца б'ецца, як бубен,
Прыходзь, дружа мілы, гайда.

МАЛЮНАК ЗРОБЛЕНЫ З
НАТУРЫ.

ТАКІМ УБАЧЫЎ І. ЧАРНЯЎСКІ
Г. КУЛАЖАНКУ ў час АБМЕРКА-
ВАННЯ НІЗКІ ВЕРШАЎ.

Мастак Ігар Чарняўскі.

•МІЛАВІЦА• літаратурны альманах

Для дзяцей найстарэйшага ўзросту. Выдавецтва
Сітфак БДУ, Мінск.

Здана ў набор снежань 1974. падпісана да
друку студзень 1975. Тыраж 100 000 экз.
Фармат 19x27. Цэна 1 р. 72 к., для членаў рэдак-
цыі і нутраў «Мілавіцы» па прад'яўленні па-
сведчання бясплатна.